

ale není pohledávkou přednostní (§ 23 a 46 vyr. ř.), vyrovnání a může žádati na žalovaném, respektive může jí býti přiznáno právo na zaplacení toliko v mezích a podle vyrovnání, pokud toto nepozbude platnosti (§ 57 vyr. ř.). Z toho plyne, že žalovaného bylo sice odsouditi k zaplacení částky výše uvedené vzhledem k oddělnému právu příslušejícímu straně žalující, čímž se této dostane co do její pohledávky exekučního titulu, avšak odsouzení to bylo, pokud jde o nárok na zaplacení mimo oddělné právo, omeziti ve smyslu vyrovnání. Odvolací soud i první soud pochybily, odsoudivše žalovaného bez tohoto omezení, v tom směru bylo odvolání vyhověti. Závady proti tomu, aby žalovaný byl odsouzen k zaplacení, jak tuto nyní uvedeno, namíř s obmezením na oddělné právo a v mezích platného vyrovnání s hlediska § 405 c. ř. s. není, jak mylně za to má odvolatel. Přisouditi méně než bylo žádáno aneb s omezením, jest podle uvedeného paragrafu přípustno. Také není na překážku, aby žalovaný byl odsouzen k zaplacení, jak bylo nyní vyřknuto, ta okolnost, že podle vyrovnání ujednaná kvóta nebyla ještě splatná v době prvního rozsudku (§ 406 c. ř. s.). Pokud totiž jde o uspokojení žalující strany z jejího oddělného práva, nepřichází v úvahu vyrovnání, ježto se ho nedotýká (§ 11 a 46 vyr. ř.) a pokud jde o zaplacení pohledávky, nehledíc k oddělnému právu, poukazuje se hořejším výrokem toliko na vyrovnání a na povinnost žalovaného, jak o něm jest stanovena.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z dne 30. listopadu 1926 Rv I 1166/26. J. K.

K výkladu pravidel o obecní dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí (dodatek III. k vlád. nař. z 27. dubna 1922 sb. 143). Úkolem soudu pověřeného odhadem podle § 17 dávkového řádu jest vyšetření hodnoty nemovitostí, rozhodnutí o tom, které předměty jsou příslušenstvím nemovitosti, přísluší výhradně úřadům, vyměřujícím dávku, i když hodnota byla určena soudním odhadem.

Okresní soud ustanovil k návrhu zemského inspektorátu pro zemské dávky v Praze hodnotu cukrovaru v D. se všemi budovami, strojového zařízení, a to obvykle nezbytného k řádnému provozování výroby cukru surového, pak připevněného k budovám neb k zemi a konečně připevněného k budovám, kterého nelze z nich odstraniti bez značného poškození budov a uložil navrhovati náhradu útrat soudního odhadu.

Stížnosti podané proti tomu, že nebylo rozhodnuto o tom, které stroje nutno považovati za součást nemovitosti a tudíž za

objekty podléhající dávce a proti výroku o útratách odhadu soud rekursní nevyhověl.

Takto jest rozhodnutím zemského správního výboru současně zřejmě vysloveno, že o otázce příslušenství rozhoduje úřad správní.

Zůstává tudíž otázka příslušenství nerozřešenou a nutno při posuzování povinnosti k náhradě útrat soudního odhadu vyřaditi zjištěné obecní hodnoty všech věcí, které mohou tvořiti buď součást nebo příslušenství věci movité, takže zbývají pro tuto otázku jen hodnoty pouhých nemovitostí, jichž zjištěná hodnota není o 12·5% vyšší než hodnota zcizitelem přiznaná.

Dovolacímu rekursu nevyhověno nejvyšším soudem, který k důvodům soudu rekursního připojil ještě toto: Úkolem soudu pověřeného odhadem podle § 17 dávk. řádu jest vyšetření hodnoty nemovitosti, rozhodnutí o tom, které předměty jsou příslušenstvím nemovitosti, k němuž se podle § 5 dávk. řádu při vyměřování dávk y z přírůstku hodnoty nehledí, přísluší výhradně úřadům vyměřujícím dávku a to ať se hodnota zjišťuje soudním odhadem či jiným způsobem. Tím, že úřad vyměřující dávku v první stolici dá hodnotu určiti soudním odhadem, nenastává žádná změna v příslušnosti samosprávných úřadů k rozřešení otázky, které předměty jsou součástí nemovitosti a které jejím příslušenstvím podle § 5 dávk. řádu. Pojem příslušenství není, jak stěžovatel míní, pojmem skutkovým, nýbrž právním, jmenovitě jest otázka, co jest příslušenství ve smyslu § 5 dávk. řádu, otázkou čistě právní a musí býti řešen v duchu a v souvislosti s ostatními ustanoveními dávkového řádu, jmenovitě v souvislosti s jeho předpisy o přípočtech a investicích. To se může státi teprve při vyměřování dávky, nikoli již při soudním odhadu. Mylný jest názor, že soud, maje stanoviti hodnotu nemovitosti, musí za tím účelem vyřešiti otázku příslušenství. Právě projednávaný případ, v němž byly odděleně odhadnuty jednotlivé složky celkové hodnoty a zvláště určeny ceny strojového zařízení, jež jest nezbytně nutné pro provoz cukrovaru, dále strojového zařízení, jež jest k nemovitostem připevněno (a konečně strojového zařízení, jež jest bez poškození budovy neb strojů neodstranitelné dokazuje přesvědčivě, že lze soudním odhadem určiti hodnotu nemovitosti, aniž se předbílá rozhodnutí správních úřadů o otázce příslušenství.

Až bude spor o tom, které strojní zařízení jest součástí nemovitosti a které pouhým příslušenstvím zcizeného cukrovaru ve smyslu dávkového řádu, rozřešen samosprávnými úřady v pořadí stolic tím nebo oním způsobem, vždy bude celková hodnota

nemovitostí ze soudního usnesení o hodnotě nemovitostí zjistitelná pouhým součtem jednotlivých, odděleně odhadnutých složek, takže zákonného účelu soudního odhadu bylo dosaženo. Bezpodstatná jest námitka, že správní úřady nemají možnosti, aby samy zjistily skutečnou povahu každého jednotlivého stroje a že jsou odkázány na soudní rozhodnutí, naopak úřad vyměřující dávku v první stolici má stejně jako jeho odpůrce možnost a příležitost působiti při odhadu k tomu, aby všechny skutkové okolnosti důležité pro rozřešení otázky příslušenství byly vyšetřeny na místě samém znalci a aby při určení hodnoty byl vzat zřetel na všechny možnosti příštího rozhodnutí o příslušenství, jak se také stalo v daném případě.

Neobstojí konečně ani námitka, že soud musí otázku příslušenství vyřešiti sám, protože mu přísluší rozhodnouti, kdo má vésti útraty odhadu. I v případech, ve kterých se musí soud zabývat touto otázkou, rozhoduje o útratách, řeší je jenom jako otázku předurčující a nezávazně pro pozdější rozhodnutí úřadů správních, nemůže proto dáti průchod svému názoru ve výroku o hodnotě nemovitosti.

Poněvadž dovolací rekurs do výroku ve věci samé jest bezdůvodný, rekurs do výroku soudu druhé stolice o útratách pak podle § 14 nesp. pat. nepřipustný, nemůže býti rozhodnutí rekursního soudu o náhradě útrat soudního odhadu již přezkoumáváno. V tomto směru musil býti dovolací rekurs odmítnut.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 1927 R I 9/27-1. J. K.

Požadavku § 9 tisk zákona vyhovuje pouze udání konkrétních fyzických osob anebo takových právnických osob, o nichž bez dalšího zvláštního šetření a pátrání lze rychle a spolehlivě zjistiti, které konkrétní fyzické osoby za ně zodpovídají. Nestací údaj »nákladem místní skupiny politické strany«.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po veřejném líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury k zachování zákona, že rozsudkem okresního soudu v P. ze dne 7. července 1926 č. j. T 374/26-3, jímž byl J. B. podle § 259 odst. 3 tr. ř. osvobozen od obžaloby na něho vznesené pro přestupek podle § 9 tiskového zákona, spáchaný tím, že na plakátu »Protiv agrárním clům a fašismu« neuvedl jméno nakladatele, jakož i potvrzujícím jej rozhodnutím krajského soudu v P. jako soudu odvolacího ze dne 28. srpna 1926 č. j. To 234/26-3, byl porušen zákon v ustanovení § 9 tisk zákona.